

1 APRIL 1922

No. 7.

27e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Ziet, gij verachters, en verwondert u, en verdwijnt; want ik werk een werk in uwe dagen, een werk hetwelk gij niet zult gelooven zoo het u iemand verhaalt.

Handelingen 13: 41.

De Heiligen aangeraden zichzelf voor te bereiden voor tijd en eeuwigheid. Voorzorgsmaatregelen te nemen tegen ziekte, die wreede bemiddelaar des Doods.

Redevoering gehouden in den Salt Lake Tabernakel, 11 December 1921.

door Apostel JAMES E. TALMAGE.

(Vervolg.)

De Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat redelijkheid te vinden is in alle onderdeelen van het Evangelie van Jezus Christus. Wij gelooven niet in die grillige invloeden, waarop sommige personen reageeren door plotseling te gelooven en soms nog probeeren een ander te dwingen te gelooven als zij, n.l. dat wij niets kunnen doen en dat God alles zal doen. Hij alleen kan leven geven. Paulus moge zorgvuldig planten en Apollo moge begieten, maar zonder de zegeningen Gods zal er geen wasdom zijn. Als gij de zegeningen Gods verlangt op uwe velden, verzorg ze zoo goed gij kunt. Ploeg in het jaargetijde dat er geploegd moet worden en ploeg goed en diep en spaar geen krachten bij het bewerken van den grond, onderwijl de zegeningen des Hemels afsmeekend over uw werk, opdat de velden vruchtbaar mogen zijn.

Wilt gij gezondheid? Onderwerp u aan de wetten der gezondheidsleer; leef in overeenstemming met datgene dat gij weet dat goed is voor uwe gezondheid, want de gezondheidswetten zijn de wetten van God, ofschoon ik u aanraad in dat verband te onderscheiden wetten en regels, want er zijn een menigte regels door menschen gemaakt, die niet passen bij de gezondheidswetten en die eerder de bedoeling hebben, de lichamelijke ontwikkeling tegen te houden en de gezondheid te ondermijnen, dan die te bevorderen. Maar de wetten der gezondheid zijn goddelijke wetten en wij moeten ze getrouw in acht nemen en dan den Heere vragen ons te zegenen en ons te beschermen voor ongelukken en onze nooden te gedenken. Maar er zijn velen die

het moeilijk vinden hun geloof te oefenen in volle mate, als zij eenig begrip hebben van het verband tusschen ziekte en hare oorzaken; en zij zijn meer geneigd onvoorwaardelijk op God te vertrouwen als zij geheel onwetend zijn aangaande de oorzaken van verschillende ziekten; maar de rijpe geest en de sterke ziel zal zijn geloof zien vermeerderen als hij de wegen en werken Gods leert begrijpen.

Gave der Gezondmaking.

Wij gelooven in de gave der gezondmaking als zijnde waarlijk een gave Gods, een speciale zegening en ik twijfel niet dat hier velen zijn in deze vergadering, evenals er duizenden zijn onder de Heiligen der Laatste Dagen, die kunnen getuigen van buitengewone zegeningen, tot hen gekomen door de bediening van hen die het heilig Priesterschap dragen, want de Heere heeft gezegd: indien er iemand ziek is onder ons, dat zij de ouderlingen zouden roepen en deze zouden de zieken de handen opleggen en ze zegenen; en de Heere eert deze bediening en geeft Zijne zegeningen op de wijze, die Hij het beste acht. Ik, die tot u spreek, ben een levende getuige van de daadwerkelijkheid van deze gave Gods en van de kracht der genezing in de Kerk van Jezus Christus. Niet eens, maar verscheidene malen in mijn leven ben ik teruggebracht van den rand des grafs en ik weet dat ik genezen ben door de macht van God.

Maar ons geloof in de gave der gezondmaking is niet van dien aard, dat wij alle middelen zouden verzaken waarvan wij weten dat zij goed zijn voor de herstelling der gezondheid. Sommigen beschuldigen ons van inconsequentie, omdat wij prediken — en plechtig belijden — dat de gave Gods, bekend onder den naam van gave der gezondmaking, heden ten dage in werking is en dat wij toch ziekenhuizen hebben en de ontwikkeling van medische kennis en chirurgische bekwaamheid aanmoedigen. Ik zeg, sommigen hebben ons beschuldigd van inconsequentie, want, zeggen zij: „Als gij gelooft in de gave der gezondmaking, waarom hebt gij dan dokters en heelmeesters noodig; waarom bouwt gij dan ziekenhuizen?” Omdat wij weten dat er een onherroepelijke wet in den hemel is vastgesteld eer de wereld was, en indien wij eenige zegening verkrijgen, dan is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop die zegening is bevestigd; en de wet is, dat wij voor onszelven doen wat wij met eenige mogelijkheid doen kunnen. Natuurlijk kunnen wij nooit genoeg doen, maar wij moeten alles doen waar wij toe in staat zijn en dan God vragen om de rest te doen, n.l. datgene wat wij niet kunnen. Dat is de reden dat wij het medische en chirurgische ambt in eere houden. Ik weet wel, dat er velen zijn, die den titel van dokter of heelmeester dragen, die geen waardige dragers van hun ambt zijn. Ik weet dat er velen beginselloos hunne praktijken uitvoeren, maar het verheugt mij te kunnen zeggen, dat er meer zijn van die bekwame mannen, die zichzelf beschouwen als de dienaren Gods, die Zijn zieke zonen en dochteren bedienen en het zij ter hunner eere gezegd, dat zij hunne beste krachten in het werk stellen bij hunne pogingen om te weten te komen, hoe het beste ziekte voorkomen kan worden, zoodat zij

minder gelegenheid mogen hebben hunne geneeswijzen toe te passen. Als wij gedaan hebben wat wij kunnen, dan zal de Goddelijke macht zonder hinder in werking gesteld kunnen worden.

Opwekking van Lazarus.

Het heeft een grooten indruk op mij gemaakt, dat, toen Christus onder de menschen woonde en Hij in zich vereenigde de krachten der menschelijke natuur en die der Goddelijkheid, Hij nooit deze duidelijk waarneembare goddelijke kracht opriep en toepaste om iets te bewerkstelligen dat gedaan kon worden door natuurlijke middelen. Bij de plechtige gelegenheid, toen Hij stond aan de groeve van den geliefden Lazarus, gaf Hij daarvan een treffend voorbeeld.

Zooals gij weet, had Hij eenige dagen gereisd van Perea naar Bethanië, wetende dat Lazarus gestorven was. Inderdaad had Hij dat aan Zijne apostelen gezegd en toen Hij de weenende Martha en Maria, zusters van den gestorvene, ontmoette, probeerde Hij hen te bemoedigen en te troosten. Hij had zijn meest vertrouwde volgelingen verteld, toen Hij de reis naar Judea ondernam — waarvan zij Hem terug wilden houden, omdat Hij vervolgd werd — dat Hij Lazarus wilde opwekken uit den slaap des doods. Toen Hij de stad bereikte, begon Hij hen vragen te stellen. Hij vroeg: „waar hebt gij hem gelegd?” Met andere woorden: „waar is hij; waar hebt gij hem begraven?” Nu, denkt gij niet dat Christus dat geweten kon hebben? Hij had geweten, toen Hij nog drie dagen reizens van Lazarus verwijderd was, dat deze dood was. Zou Hij nu eenige moeite gehad hebben om het graf te vinden? En toch vroeg Hij om naar die plaats geleid te worden. Waar hebt gij hem begraven? Waar hebt gij hem gelegd? En zij leidden Hem naar de plaats. Hij bad tot den Vader, niet om kracht, noch om autoriteit, want die had Hij alreeds ontvangen. Hij bad met dankzegging, lof en eer gevend aan des Vaders heiligen naam en — staande voor de groeve, die eigenlijk een grot was, waarvan de opening of ingang gesloten was met een grooten steen, beval Hij: „Neem den steen weg.” Twijfelt gij er nog een oogenblik aan dat Hij, die in het schip stond toen de stormen loeiden en Zijn Woord uitzond over de woelige wateren in den donkeren nacht: „Zwijg, wees stil,” en gehoorzaamd werd, niet gezorgd zouden kunnen hebben dat de steen wegrolde zonder menschelijke aanraking? En toch zeide Hij: „Neem den steen weg.” Toen het graf geopend was sprak Hij wederom: „Lazarus, kom uit!” en de geest van Lazarus hoorde dat bevel en kwam in het doode lichaam, het doend herleven, het opwekkend tot een opstanding voor een sterfelijk leven. Het was geen opstanding in den zin waarin wij het gewoonlijk opvatten, wanneer het beteekent een opstanding uit den dood tot onsterfelijkheid. De doode man stond op en kwam uit het graf, maar hij was gebonden aan handen en voeten overeenkomstig de gewoonte dier dagen, en Christus zeide: „Ontbindt hem en laat hem gaan.” Waarom liet Jezus de doeken, waarmee de handen en voeten van Lazarus gebonden waren, niet van zijn lichaam vallen? Waarom verbrak Hij deze banden niet? Hij deed niets door Goddelijk gebod,

dat gedaan kon worden door natuurlijke middelen. Hij verwachtte menschelijke medewerking en het beginsel hier in dit voorbeeld toegelicht, vindt men door het geheele evangelie en in alle vereischten voor zaligheid. De mensch moet zijn deel bijbrengen, opdat hij zich kunne beroepen op die onmisbare samenwerking waarvan het resultaat zoodanig is, dat hij het alleen nooit zoude bereiken.

Onderwizend Hygiëne.

Aldus gelooven wij, dat wij de beginselen der hygiëne moeten onderwijzen en ze in acht moeten nemen. Wij gelooven dat wij alle mogelijke voorzorgen moeten nemen tegen ziekteaanvallen en de beste voorzorg die wij kunnen nemen is, om onze lichamen vrij te houden van dingen die er niet in behooren, zoodat zij zoo volmaakt mogelijk kunnen zijn, door opvolging van den raad in de leeringen van God, zooals: gezond voedsel tot ons nemen, in voldoende hoeveelheden en op gezette tijden, ons onthouden van schadelijke dingen, b.v. alcoholische dranken of verdoovingsmiddelen, in acht nemend de wet van reinheid en onze huizen frisch houdend. Het is dus redelijk, dat wij zooveel mogelijk zouden leeren aangaande de methoden der gezondheidsleer. Wij gelooven in ziekenhuizen, zoolang er nog ongelukken onder ons voorkomen; en hier in onze eigen inrichtingen van deze soort vinden wij de bekwaamste mannen en tot deze plaatsen gaan de ouderlingen, dragend het heilig priesterschap en de authoriteit waarmede zij de gewonden bedienen, God biddend de pogingen te zegenen die gedaan worden ter verkrijging van hunne genezing.

Het moge niet goed zijn anderen te beoordeelen naar mijzelve in alle dingen, maar ik geloof dat er sommige dingen zijn, waarin mijn medenatuurgenooten en ik dezelfde gevoelens hebben. Ik weet dat ik met grooter vertrouwen, met sterker geloof God kan aanroepen voor eenigerlei zegening, welke ik weet dat ik noodig heb en waarom ik het recht heb te vragen, als ik al het mogelijke gedaan heb om mijzelf geschikt te maken voor het ontvangen van deze zegening. Wij gelooven niet, dat wij de gewonden moeten bedienen om in enig opzicht den toestand te verbeteren waarvan wij zeer goed de oorzaak weten en die wij kunnen wegnemen. Zullen wij een mensch bedienen die klaagt over pijn in den voet, als wij weten dat er een spijker door de zool van zijn schoen steekt? Doe liever eerst de schoen uit en verwijder de spijker; maar dan is het mogelijk dat de mensch gewond is op zoodanige wijze, dat bloedvergiftiging zou kunnen volgen. Wij zullen dan de wond reinigen. Wij zouden doen wat wij kunnen en den Heere vragen hem te behoeden en te beschermen voor ernstige gevolgen. (Wordt vervolgd.)

Het geheim van succes in het gebed.

Door Dr. E. M. GOULBURN.

„En des morgens vroeg voorbijgaande, zagen zij dat de vijgeboom verdord was van de wortels af. En Petrus zulks indachtig geworden

zijnde, zeide tot hem: Rabbi, zie, de vijgeboom dien gij gevloekt hebt, is verdord. En Jezus antwoordende, zeide tot hen: Hebt geloof op God. Want voorwaar zeg ik u, dat zoo wie tot dezen berg zal zeggen: Word opgeheven en in de zee geworpen, en niet zal twifelen in zijn hart, maar zal gelooven, dat hetgeen hij zegt geschieden zal, het zal hem worden zoo wat hij zegt." (Mark. 11 : 20-23.)

Het is zeer opmerkelijk dat de opmerking, door den Heere gemaakt betreffende de gebeurtenissen die zich aan Hem voordeden, en Zijn beoordeelingen van de gezegden in Zijn tegenwoordigheid geuit, geheel anders waren dan wij natuurlijkerwijze zouden verwachten.

Zuiver menschenlijke opmerkingen over datgene wat men zegt of doet in de wereld, zijn meestal klaar en duidelijk, en dat zijn zij, omdat zij niet diep gaan; vlug opgenomen van de oppervlakte van het onderwerp en de ruimte ingeslingerd en bij toeval opgevangen door de hoorders. Maar oneindige wijsheid — en onze Heer is gepersonifieerde „Oneindige Wijsheid” — onderzoekt de diepten van ieder onderwerp dat voor haar gebracht wordt, en dringt in het diepst van het hart van elken spreker, en antwoordt, niet naar het schijnbaar oppervlakkige van het onderwerp, niet naar de letterlijke uitdrukking van de lippen, maar naar de verborgen harmonie, dat gedachte en gebed vereischt om aan het licht te brengen; en in overeenstemming met de meening van het hart.

Een voorbeeld hiervan zijn de woorden hierboven aangehaald.

Onze Heer, een vijgeboom vindende die onvruchtbaar was, en die veel bladeren had, sprak een vloek over hem uit. Tengevolge daarvan was de vijgeboom verdord. De discipelen ziende, dat hij vanaf de wortelen verdroogd was, wezen hun Meester op dat feit. En Hij antwoordde: „Hebt geloof op God,” enz.

Nu is de vraag, welke opmerking zou een wijs man — één die wijzer is dan zijn medemensch, indien ge dit wilt, maar toch slechts een man — gemaakt hebben onder zulke omstandigheden? Veronderstellende dat wijzelven goede leeraars zijn in zedelijke waarheid, welke opmerking zou er van onze lippen gekomen zijn, wanneer onze aandacht gevestigd zou worden op den verdroogden en verschrompelden boom? Mogelijk zouden we daaruit de duidelijke moraal getrokken hebben: „Die vijgeboom is de Joodsche natie. Zijn bladeren-tooi is de uiterlijke schijn van vroomheid — „wij zijn leeraars van de dwazen; lichten voor hen die in duisternis zitten, gidsen der blinden; onderwijzers der babies, enz. — zijn gebrek aan vruchten is hun geestelijke dorheid, hun gebrek aan praktijk, terwijl zij zoovéel schijnbaar belijden. Zijn tegenwoordige verdorde staat stelt hun toekomstigen ondergang voor, wat hen doet staan als een bedorven monument van wraak op den weg van God.”

Maar wat we ook op dat oogenblik zouden gezegd hebben, zeker is het, dat het niet zou geweest zijn: „Vertrouw op God.”

Dat is niet duidelijk genoeg. We weten dat dit de juiste woorden moèten zijn, omdat de „Oneindige Wijsheid” hen uitsprak; maar het

vereischt diep nadenken om te weten waarom dit de juiste woorden zijn. Geloof en gebed en vergeving zijn, zonder twijfel, dingen van groot belang; maar in welk verband staan zij met de vervloeking en het verdorren van een vijgeboom? Opperflakkig beschouwd kunnen wij er absoluut geen verband in zien. En wij besluiten dat we het diepe moeten zoeken door overpeinzing en gebed, opdat wij het licht van God's Geest mogen ontvangen, indien wij de zilveren draden willen vallen, waaraan deze schoone diamanten van heilige instructie, geregen zijn.

De schets van het verband daartusschen is waarschijnlijk dit: Petrus' uitdrukking was: „Zie, de vijgeboom, dien gij gevloekt hebt, is verdord.” Dit was zijn taal. Wat was zijn gedachte, die hij in dien taal uitsprak? Waarschijnlijk ongeveer dit: „Welke machtswoorden zijn de Uwe, o, Meester! Gisteren spraakt Gij eenige eenvoudige woorden. „Geen vruchten zullen aan u groeien hierna, voor eeuwig.” Gij spraakt ze rustig, zooals Gij immer deelt. Geen direkt teeken volgde. De aarde beefde niet na Uwe uiting. Het hemelgewelf gaf het niet terug door den donder. Alle dingen rondom ons schenen onveranderd. Het insect gonsde op zijn weg in de morgenzon, en de voerman zong zijn lied, terwijl hij ons voorbijreed met zijn marktwaren, en wij verloren het woord uit ons geheugen. Maar het is niet op de aarde gevallen. Op de aarde gevallen! Neen, het was een machtswoord. Niet vlugger gezegd dan gedaan. Het woord vloog naar zijn vervulling, gelijk een pijl naar het doel. Gisteren de vervloeking; vandaag, in zichtbare en behoorlijke ontwikkeling, de verschrompeling. „Zie, de vijgeboom, dien gij gevloekt hebt, is verdord.”

„En Jezus antwoordende, zeide tot hen” — mogelijk, als om zijn gedachten te beantwoorden, vestigde Hij Zijn wondervolle oogen op den spreker, in de zekerheid dat Hij in het diepst zijner ziel las: „Vertrouw op God.” Alsof Hij gezegd had: „Mijn woorden zijn inderdaad machtswoorden. Zij hebben uitwerking, onmiddellijke uitwerking. Zij zijn niet in de lucht gesproken; zij geven uitvoering aan iets. Kindereu, gij zult zijn gelijk Uw Meester. Uwe gebeden voor het goede zullen naar hunne vervulling snellen, even zoo zeker en zoo snel als mijn vervloeking op den vijgeboom. Vraag en u zal gegeven worden. Het vragen en verkrijgen zal zoo vlug op elkaar volgen als de vloek en het verdorren van den vijgeboom — wanneer gij slechts vragen zult in geloof; wanneer gij slechts gelooven wilt, op grond van God's belofte, dat, terwijl gij vraagt, gij het ook zult ontvangen. Deze en een andere voorwaarde, dat gij beleedigingen zult vergeven, dat ge, zoowel in liefde als in geloof zult bidden; dit zal het succes geven aan uwe gebeden. Gij, gelijk uw Hemelsche Vader, gij zult spreken en het zal geschieden; gelijk Hij, zult ge bevelen en het zal er zijn.”

Dit is het verband in gedachte tusschen des Heeren woorden en de gelegenheid waarbij Hij ze uitte. Laat ons nu hiervan het geheim leeren van succesvol gebed. Gebed is, zonder twijfel, het groote middel van vooruitgang in persoonlijken godsdienst en het geestelijke

leven. Maar het is verwonderlijk en zeer ontmoedigend, hoe weinig verhouding er bestaat tusschen de vooruitgang van godsdienstige personen en hunne gebeden. Waren de gebeden vormelijk: d.w.z. werden zij geuit zonder ernst en oplettendheid, en eenige poging het leven te verbeteren, dan zou de reden van deze onvruchtbaarheid duidelijk zijn. Maar dit is in 't geheel niet het geval. De smeekeling, in het geval dat wij veronderstellen, verlangt ernstig en oprecht, geestelijke zegeningen. Hij geeft acht op de woorden die hij in het gebed gebruikt. Hij tracht zich in te denken in de ontzagwekkende tegenwoordigheid van God. Toch is door een of andere oorzaak, de uitkomst, niet zooals het zou moeten zijn. Het zal zijn geest kalmeeren, zijn hart rust geven, een algemeen gevoel van geluk over zijn ziel uitstorten, dit zijn, wat ik zou kunnen noemen, de natuurlijke invloeden van het gebed; maar hij schijnt er in werkelijkheid niet beter door geworden te zijn. De gebeden zijn vele, en de zichtbare vorderingen weinig. De jaren gaan voorbij, en zijn karakter staat nog steeds op hetzelfde geestelijke standpunt; uitnemend, oprecht en vroom zoo ver als men kan opmerken, heeft hij niet veel vorderingen gemaakt in de goddelijke dingen.

De vele, vele gebedswoorden schijnen in de lucht gesproken te zijn; zij zijn tot de wijde wereld der geesten gezonden, gelijk Noach's raven van de ark, om nooit terug te keeren.

Is dit waar als een algemeene beschrijving, of ten volle, van iemand welke deze regelen zal lezen? Laat mij dan zulk een persoon verzoeken het geheim van succesvol gebed te beschouwen, zooals door onzen Heer is uitgelegd geworden. Zou het niet kunnen zijn dat uwe woorden geen machts-woorden waren, omdat zij geen geloofs-woorden zijn? Gij bidt meer omdat gij het als een plicht beschouwt, dan in de verwachting er iets mede te zullen winnen. Gij bidt aandachtig, ernstig, vol toewijding; en gij gaat uw weg met een gevoel van voldoening dat ge goed gedaan hebt, en daar eindigt ook alles mee.

Bij de vroegere voorspelling door vogels, zoo gauw als de voorspeller de voorbereidende maatregelen genomen had — zijn hoofd bedekt, zijn staf door de lucht had laten gaan en zijn gebed geuit had — bleef hij op de plaats staan, wachtende op de eerste verschijning der vogels: hij keek uit naar het resultaat.

Maar dit is juist, wat vele Christenen nalaten in hunne gebeden; zij verwachten geen weldaden, zij verwachten geen zegeningen waarop het gebed, krachtens God's belofte in Jezus Christus, hen recht geeft. Wanneer „den een of anderen dag, na 't gebed voor het licht van God's geest, zij, in de studie van Zijn Woord, zouden vinden een wondervolle verklaring van dingen die tevoren duister voor hen waren, en een helder begrip van goddelijke waarheid, zij zouden innerlijk verwonderd zijn; door de geestelijke gewoonte om het gebed niet te verbinden met de uitwerking ervan, en zij zouden zeggen: „Waar heb ik dat aan te danken?“

Wat bewijst het gebrek aan verwachting dat het goede het resultaat is van onze gebeden, aangaande onzen geestestoestand?

Zeker dit, dat we geen bepaald geloof hebben dat de zegen ons gegeven zal worden; in één woord, geen geloof in de belofte van God, die gebed verbindt met het antwoord op gebed, het woord met de macht....

Nu, ik zal niet gaan pleiten voor een fanatieke beschouwing van antwoorden op gebed. Ik heb niet veel geloof in plotselinge verplaatsingen van gevoelens, of oogenblikkelijke bekeeringen. Ik weet heel goed dat groei in genade, gelijk in de natuur, zóó vlug kan zijn, dat het ongezond vlug blijkt te zijn, zoodat het oppervlakkigheid en gebrek aan diepte aantoonde. Maar één ding geloof ik; het niet te gelooven zou de onzinnigste, van alle dwaasheden zijn; het te gelooven is de inspraak van het kalmste, eenvoudigste, zuiverste en hoogste verstand.

Eén ding geloof ik, méér dan het bewijs van de zintuigen, want zij zouden bedrogen kunnen worden; méér dan die vanzelfsprekende axioma's, waarop wiskundige waarheid gebouwd is, want die axioma's zijn slechts uit het menschelijk verstand voortgekomen. Ik geloof dat God waar is. Ik geloof, wanneer God een belofte maakt, zal Hij deze ook vervullen. Ik geloof dat, wanneer gij of ik onder de termen van de belofte vallen, Hij ze ook aan ons zal vervullen. Ik weet dat Hij den Heiligen Geest beloofd heeft aan degenen die Hem vragen; en het zou een godslastering zijn, niet te gelooven dat de Heilige Geest in staat is eenige en iedere moeilijkheid te overwinnen.

Daarom, wanneer ik ooit zoo geredeneerd mocht hebben, wanneer er in mijn hart ooit zulk een gedachte is geweest, ben ik schuldig aan ongelooft. Het is geen wonder, dat God de zegening onthouden heeft, wanneer ik Hem in mijn hart zóó zou onteeren, door nooit in ernst te gelooven, dat Hij mij zou kunnen of willen antwoorden. En, in de toekomst, wanneer ik succes wil zien, moet ik tot den Troon van Genade gaan met „een niet-twijfelenden geest”.

Mijn verzoek opgezonden hebbende, moet ik (gelijk de goede Habakuk) op wacht staan, mij op den toren nederzetten, en uitzien om te weten wat Hij tot mij zal zeggen. Gebeden hebbende: „Geef mij een teeken ten goede”, moet ik wachten, gelijk de waarzeggers naar den hemel opzien tot het teeken komt. Ik moet in de diepste diepten mijns harten verwachten datgene te verkrijgen, waarnaar ik gevraagd heb. En dan, wanneer, naast dit, mijn gebed, een gebed van liefde is, wanneer, terwijl ik het uitspreek, mijn hart vergiffenis scheunkt aan hem die mij gedwarsboomd heeft of getracht mij te beleedigen, dan zal het antwoord niet lang op zich laten wachten. Het gebedswoord moet in dat geval een machtswoord zijn. De uitwerking moet in dat geval zóó zeker volgen op het verzoek, zooals de verdorring van den vijgeboom volgde op de vervloeking van den Heiland.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. BIGBYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Verslag van de Amsterdamsche Conferentie.

De Amsterdamsche conferentie 10, 11 en 12 Maart gehouden en besloten met een jaarfeest der Amsterdamsche zusters-hulpvereeniging 13 Maart, mag in alle opzichten een groot succes genoemd worden, en bewijst door haar uitstekend slagen en door den geest welke in alle vergaderingen dezer conferentie tegenwoordig was, dat het werk in Holland met rassche schreden vooruit gaat, en de vruchten van den arbeid gedaan door de zendelingen, het lokale priesterschap en leden onder de bekwame leiding van den zendings-president, in grooten getale geplukt worden.

Vele heiligen van buiten de stad en van buiten de conferentie waren opgekomen om de vergaderingen bij te wonen, en te hooren van de wegen Gods.

De eerste vergadering welke Vrijdagavond 8 uur geopend werd met het zingen van lied 68, was goed bezet. Ouderling Hendrik Bell van Amsterdam opende met gebed. Verder voorgezet door het zingen van lied 101

De leider der conferentie, ouderling Adrianus Barendregt, verwelkomde de aanwezigen en sprak zijn blijdschap uit om zooveel tegenwoordig te zien. Spreker gaf zijn getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie en vroeg de heiligen om toch vooral behulpzaam te zijn met het verspreiden van het Evangelie en te probeeren kennissen en verwanten mede te brengen naar de vergaderingen van de conferentie.

Ouderling Gerrit J. Kruitbosch, welke kortelings van Zion is aangekomen, drukte zijn blijdschap uit om waardig geacht te zijn door den Vader om ten derde male de gelegenheid te hebben om bekeering tot zijn oud-landgenooten toe te roepen. Spreker sprak over den Engel, waarvan we lezen in het 14de hoofdstuk van Openbaringen, en getuigde dat die Engel in der waarheid gevlogen heeft, brengende hetzelfde Evangelie dat de Zoon van God eertijds verkondigde en wel één Heer, één geloof, één doop.

Ouderling Joseph L. van Leeuwen, van Vlaardingen, welke nu de aanwezigen toesprak, verklaarde aan zijne toehoorders waarvoor de jongeling Joseph Smith naar het bosch toe ging en den Heere vroeg aan welke secte hij zich aan moest sluiten, om aangenaam te zijn in Zijne oogen. Het antwoord dat de nederige knaap ontving op zijn innig smeeken, was namelijk, dat niet één recht was, maar dat de menschen Hem eerden met hunne lippen, maar dat hunne harten verre van Hem waren. Ook verklaarde spreker op duidelijke wijze, dat de kinderdoop een handeling en een verordening is van

het hedendaagsche afgedwaalde Christendom en raadde alle niet-leden welke tegenwoordig waren aan, om toch vooral een onderzoek in te stellen.

Ouderling John Vreeken van den Haag, de volgende spreker, was verblijd zijn getuigenis te geven van het werk begonnen in deze der laatste dagen en toonde aan dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hare zendelingen uitzendt met geen andere boodschap dan de boodschap van zaligheid, evenzoo bewees hij op grond van Gods woord dat er geen andere wijze door God aan de menschheid gegeven was om afwassing der zonden te verkrijgen dan door het bad der wedergeboorte. Af te dalen in de wateren des doops en in een nieuwigheid des levens op te staan. De Kerk van Jezus Christus is niet de kerk van Mozes of van Petrus of eenig ander mensch, maar in waarheid van Christus. Haar naam, evenals alle verordeningen en inzettingen zijn ontvangen door heilige openbaring.

Ouderling John P. Lillywhite, president van de Nederlandsch-Belgische Zending, welke nu aan het woord kwam, wees de aanwezigen op het feit dat de blijde boodschap welke de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verkondigen, geheel en al verschilt van wat er gepredikt wordt door de zoogenaamde godsdienstsleeraars der wereld. Het Evangelie van den Zoon van God is hetzelfde als geleerd door Hem in Zijnen tijd en in den tijd van de Apostelen, en dat is de rede dat het verschilt met de hedendaagsche leerstelling van de wereld, en deze zelfde boodschap zal gehoord worden in alle natiën en zal verkondigd en gepredikt worden aan alle geslachten en dan zal het einde komen. De weg tot zaligheid is voor een ieder, niet alleen voor ons, maar voor de geheele wereld en voor al de kinderen Gods, en diegenen die het niet zullen hooren op deze aarde, zullen het hooren in de geestenwereld.

„Van den mond Mijner dienstknechten, zult gij Mijne boodschap hooren; is het woord van den Zoon van God, en onze waarschuwing is: luistert dan naar het Evangeliewoord en bekeert u en wordt gedoopt en bewandelt den eenigen weg tot God, en gehoorzaamt het plan van Jezus Christus en ge zult zalig worden.”

Conferentie-president Adrianus Barendregt sprak hierna nog eenige woorden van dank en gaf de vergaderingen uit welke verder gehouden zouden worden.

Geëindigd met het zingen van lied 127. Gebeden door ouderling Henry Neerings van Groningen.

Zaterdagmorgen werd er een zendelingen-vergadering gehouden waar 28 zendelingen en de zendings-president tegenwoordig waren. Een ieder van de zendelingen nam een gedeelte van den tijd in en getuigde hunne dankbaarheid om het voorrecht te hebben in den dienst van den Maker te zijn en de voldoening te gevoelen en te genieten om in het voordeel en ten goede van de menschheid

werkzaam: te zijn. De geest welke in zulke vergaderingen tegenwoordig is, kan niet met de pen beschreven worden.

De zendings-president sprak op de innemende manier hem zoe eigen, woorden van leering en opbouwning die de harten van de aanwezigen nog meer met liefde voor het werk en het volk waaronder zij werken, vervulden.

Zaterdagavond begon de ambtenaren en ambtenaressen-vergadering met het zingen van lied 17. Ouderling Adrianus van Tussenbroek van Rotterdam vroeg een zegen over de vergadering, waarna lied 48 gezongen werd. Wederom sprak conferentie-president Adrianus Barendregt woorden van welkom de vergaderden toe. Hierna brachten de verschillende ambtenaren en ambtenaressen van de Amsterdamsche conferentie hunne verslagen uit. De geest waarin de verslagen gegeven werden deed alle aanwezigen goed aan en toonde aan dat de liefde (het groote gebod) grootelijks betracht wordt in de Amsterdamsche conferentie en onze Hemelsche Vader ziet zonder twijfel met welgevallen neer op de werkzaamheden welke verricht worden door diegenen die hunne plichten doen.

Ouderling Arie Kruijs van Haarlem sprak de vergaderden woorden van opbouwning, wijsheid en aanmoediging toe.

De leider dankte al de ambtenaren en ambtenaressen voor de hulp welke de zendelingen en hij ontvangen hadden en getuigde, dat de rapporten, zooals zij gegeven waren, de volle waarheid bevatten en spoorde de aanwezigen aan om voorwaarts te gaan en de liefde nog meer aan te wakkeren.

Ouderling Ate Westra, president van de Groningsche conferentie, wees de ouders op de plicht, welke op hun schouders geplaatst is en gaf den goeden raad om toch vooral voorbeelden te zijn voor het jongere geslacht en de jeugd uit de duisternis tot het licht te trekken.

Ouderling Abraham Dalebout, conferentie-president van Rotterdam, waarschuwde de vergaderden om toch vooral hunne roepingen in waarde te houden en steeds in den geest van die roepingen die werkzaamheden te verrichten welke God van ons verlangt. De vooruitgang in de vertakkingen is bovenal aan God te danken en aan diegenen die Hij geroepen heeft tot ambten in Zijne kerk.

Ouderling Adrianus Barendregt, verklaarde dat het Evangelie hem hoven alles geleerd had geloof te hebben aan God den Vader en aan Jezus Christus Zijnen Zoon, en aan Hem te vragen om raad en bijstand in de oogenblikken als zulks noodig was. Spreker vroeg de ouders om hun kinderen het gebod van tienden voor te houden en al de geboden naarstiglijk te leven.

Ouderling John P. Lillywhite, president der zending, maakte duidelijk, dat een ambtenaar of ambtenares niet is aangesteld om te regeeren, maar is aangesteld om dienstbaar te zijn. Christus had het recht om te regeeren in Zijn rondwandelen op deze aarde maar Hij deed zulks niet, maar diende en was dienstbaar. „Het is een van de grootste voorrechten des levens om de gelegenheid te

hebben de boodschap van zaligheid onder God's kinderen te verkondigen, niet om te heerschen, maar om diegenen te laten gevoelen, waar ge mede in aanraking komt, dat wij een liefde voor hen hebben. Door onze liefde voor God en Zijn werk en Zijne kinderen zullen wij inderdaad in staat zijn om dienstbaar te zijn. Laat nooit van u gezegd kunnen worden, dat een van u de oorzaak is geweest van moeite, ongenoegen of onaangenaamheden. Wandelt altijd nauwgezet in de paden van recht en gerechtigheid, zoodat gij de achting en respect en liefde van uw Hemelschen Vader waardig zijt. Bedrieg uzelve nooit door te denken, dat Hij uwe geheime gedachten niet kent. Hij die het meeste dienstbaar is, heeft de grootste liefde. Doet uw plicht 'altijd met het oogmerk om den naam van God grooter te maken."

Nogmaals maakte de leider de vergaderingen bekend die den volgende dag gehouden zouden worden, waarna lied 190 gezongen werd. Dankzegging door Ouderling Morris B. Ashton van Haarlem.

Zondagmorgen 10 uur was de groote zaal Frascati goed gevuld. Geopend werd met zingen van lied 185. Het openingsgebed werd uitgesproken door ouderling Gerrit v. d. Waard van Rotterdam.

De president der conferentie riep alle aanwezigen een hartelijk welkom toe en herinnerde de menigte aan de belofte van Jezus, dat als er in Zijnen naam zoude vergaderd worden, Hij in hun midden zou zijn.

Ouderling Samuel R. Carpenter, conferentie-president van Arnhem, de eerste spreker, stelde de vraag wat Christus nog meer voor ons had gedaan dan de banden des doods te verbreken, wat Hij nog meer gedaan had dan voor ons een voorbeeld te zijn geweest, een volmaakt voorbeeld en verklaarde in duidelijke en schoone woorden, dat Hij, de Verlosser der wereld, ons den weg geleerd heeft, welke wij moeten bewandelen om terug te keeren in de tegenwoordigheid van den Vader. Spreker maakte duidelijk, dat de mensch in staat is om goede werken te verrichten als zijn begeerte zulks is, want als dit niet zoo was, het niet redelijk zou zijn dat wij geoordeeld zouden worden volgens onze werken gedaan in het vleesch.

Ouderling Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster" verklaarde, dat er wederom mannen zijn bekleed met autoriteit en macht als in de dagen van Christus, toen Hij Zijne dienstknechten uitzond en zeide: „Gelijkerwijs mij de Vader gezonden heeft, zend ik ook ulieden." Spreker toonde duidelijk op grond van de Schriften aan, dat er mannen begiftigd met autoriteit noodig zijn om de verordeningen van het Evangelie te bedienen, en dat de wijsheid der wereld niet in staat is om de menschheid het plan van zaligheid te leeren. Spreker getuigde van Joseph Smith, den profeet der laatste dagen, één van de morgensterren, welke in gereedheid gehouden was voor de laatste bedeeeling des tijds, om voort te komen als een instrument in de handen van God om in te leiden de volheid der tijden.

Ouderling Gerrit J. Kruitbosch, zeide dat de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uit gaan

om dien onbekenden God te prediken, die de wereld niet verstaat. Die God die ons naar de aarde heeft gezonden om kennis en wijsheid op te doen. De menschheid verstaat het plan van God niet meer omdat zij afgedwaald zijn van Zijne wegen en zijn geworden zooals een van de profeten over hen geprofeceerd heeft: liefhebbers van wellusten. Ouderling Kruitbosch verklaarde dat er vele menschen zijn die gewillig zijn om te luisteren naar de schoone waarheden van het Evangelie, totdat zij de naam der kerk hooren.

Ouderling Gerrit v. d. Waard, van Rotterdam, besprak de profetie van Amos, waarin gesproken wordt van den tijd dat er zou gezworven worden van het Noorden tot het Oosten om het woord des Heeren te zoeken en legde met duidelijke woorden de afval uit, die spoedig begon nadat Christus het offer op Golgotha gebracht had en de Apostelen gedood waren, het voorkomen van Luther en andere groote mannen, welke veel waarheid brachten, maar niet de volmacht om te handelen in Zijnen naam en ook niet de inzettingen zooals Christus geleerd had, gedurende Zijne rondwandeling hier op deze aarde en niet aan de menschheid die verordeningen konden bedienen welke noodzakelijk zijn om terug te keeren in de tegenwoordigheid van den Vader.

Ouderling Hendrik Bell van Amsterdam, welke nu aan het woord kwam, zeide dat het Evangelie de grootste waarheid moest zijn, of anders het grootste bedrog hetwelk ooit in de wereld is geweest. Het was een vreemde boodschap welke Joseph Smith ontving van den Vader, dat alle secten verkeerd waren en niet één de volle waarheid bezat, maar als het waarheid is en het Evangelie inderdaad hersteld is in deze der laatste dagen, dan is het noodzakelijk voor ons allen om gehoorzaamheid er aan te betoonen, en in de paden van hetzelfde te wandelen. Spreker gaf zijn getuigenis van de wederoprichting aller dingen.

De president der zending spoorde allen aan om tegenwoordig te zijn in de middagvergadering, want dat daar de autoriteiten der kerk voorgesteld zouden worden, voor aller goedkeuring. Ook sprak ouderling Barendregt nog eenige woorden.

Geëindigd werd met het zingen van lied 56. Dankzegging door Leon C. Walton van Arnhem.

Er was een zeer goede opkomst in de middagvergadering en de gewone zaal in de Nes was niet groot genoeg om allen te bergen die opgekomen waren.

Geopend werd met het zingen van lied 1. Ouderling Hyrum Dallinga van Leiden vroeg 'n zegen. Verder voortgezet door 't zingen van lied 38. Ouderling Adrianus Barendregt, conferentie-president van Amsterdam, sprak de vergaderden woorden van opbouw en verwelcoming toe en stelde vervolgens de autoriteiten der kerk voor, welke op de gebruikelijke wijze, door allen ondersteund werden.

Ouderling Hendrik Landwaard van Schiedam, zeide dat als het Evangelie van den Zoon van God in de wereld was, buiten het zoo-

genaamde Mormonisme de zendingen geen doel hebben en hunne komst overbodig zou wezen, maar de wereld gelooft niet meer in openbaring en beweert dat de Schepper van Hemel en Aarde niet meer van den hemel spreekt. Daarvoor zendt God in Zijn groote goedheid mannen uit om voor de laatste maal, den mensch tot bekeering te roepen en hem bekend te maken met het plan van zaligheid, en de deur aan te wijzen waardoor Zijne kinderen zullen moeten gaan om in Zijne tegenwoordigheid terug te keeren.

Door ouderling Leendert van Beekum van Delft, werd nu op een schoone wijze een Engelsche lofzang ten beste gegeven, welke de aanwezigen zeer, zeer aangenaam aandeed.

Ouderling Albertus Rond van Amsterdam, vroeg de aanwezigen of zij in dien God geloofden waarin de Heiligen der Laatste Dagen gelooven, of dat zij in een Schepper geloofden die de gansche wereld beslaat en zoo klein is dat Hij in een iegelijks hart kan wonen. De Heiligen der Laatste Dagen verklaren u een Vader, zooals Hij verstaan werd door de profeten van ouds, een God zooals de Apostelen geleerd werd door den Zaligmaker der wereld. Spreker raadde een ieder aan om toch vooral de Schriften en de beginselen van het Mormonisme te bestudeeren.

Ouderling Adriaan Slinging van Amsterdam, welke pas eervol ontslagen is van zijn zending, sprak nu de vergadering toe, en zeide dat de wereld in onkunde is van den weg tot zaligheid en ook natuurlijk niet in staat is om iemand dien aan te geven. De eerste beginselen zijn het voorportaal van het Koninkrijk der Hemelen. De boodschap is dezelfde vandaag als het was in de dagen van Noach, en Christus geeft de belofte als wij den wil willen doen van Zijn Vader, wij van Zijn leer zullen kunnen getuigen of zij uit God is of uit den mensch.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek van Rotterdam, gaf in krachtige woorden te kennen dat geloof zonder de werken dood is en dat de werken bij geloof gevoegd moeten worden om Gode te behagen. Ouderling van Tussenbroek gaf een zeer sterke getuigenis van het werk der laatste dagen en waarschuwde alle aanwezigen, welke nog niet een verbond met God aan het watergraf gesloten hadden, om niet hunne harten te verharden, maar zichzelf te laten leiden, als zij Zijn stemme hooren.

Ouderling Heiko Boekweg van Dordrecht, vermaande de heiligen om het grootste gebod, den Heere uw God lief te hebben met geheel uw hart, in praktijk te brengen. „Als wij Hem liefhebben met geheel ons hart, moeten wij gewillig zijn om naar Zijn stem te luisteren en Zijne geboden te onderhouden, anders zijn wij leugenaars en de waarheid is in ons niet.” Mormonisme is niet iets nieuws, maar het oude Evangelie als verkondigd in alle be-deelingen welke deze wereld doorgemaakt heeft. De wereld haat ons omdat wij dezelfde leer verkondigen, waarvoor Christus en Zijne Apostelen gehaat werden en omdat wij niet gelooven aan de valsche leerstellingen van de wereld.

Ouderling Ate Westra, conferentie-president van Groningen, de laatste spreker in de middagvergadering, herinnerde de aanwezigen aan den wijzen raad gegeven in de Schriften, namelijk: Bereidt uw huis, want gij zult sterven. Wij allen weten dat wij eenmaal zullen sterven en toch zijn er zooveelen die niet de minste moeite maken om hun huis te bereiden. Anderen denken den Vader te dienen met menschenlijke inzetten en vergeten dat God de Vader geen genoegen neemt met de zelf aangegeven paden van de menscheid en dat hemelsche belooning alleen is weggelegd voor diegenen welke nauwgezet Zijn wil en wet betrachten.

Geëindigd werd met het zingen van lied 163. Dankzegging bij monde van ouderling Wm. Levi Phillips van Utrecht.

De avondvergadering welke wederom in de groote zaal Frascati gehouden werd, was goed gevuld.

Geopend werd door het zingen van lied 140. Door ouderling Arie Kruijs van Haarlem werd gebeden, waarna gezongen werd lied 27.

De leider, ouderling Adrianus Barendregt, riep de aanwezigen een welkom toe en kondigde den eersten spreker voor den avond aan.

Ouderling Royden E. Weight, secretaris van de Nederlandsch Belgische zending, nam tot tekst: „Vervloekt is hij die vleesch tot zijn arm stelt,” en gaf één van de beste predikaties, ooit uitgesproken door een jong Amerikaansch zendeling. Hij vroeg de vergaderden geen vleesch tot hun arm te stellen, maar den God des hemels te vragen of dit Evangelie, als verkondigd door de zoogenaamde Mormonen, Zijn Evangelie is. Onderzoek de Schriften. Volg op de raad gegeven door den Verlosser der wereld: „Onderzoek de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben.” Spreker besprak eenige beginselen van het Evangelie en verzocht de vergaderden dezelve te toetsen aan de Schriften.

Hierna gaven ouderlingen Hendrik Landwaard van Schiedam, Heber G. Taylor van Schiedam, Lyman S. Williams van Dordrecht en Morris B. Ashton van Haarlem, een quartet ten gehoor, hetwelk de vergadering op zeer schoone wijze opluisterde. Ouderlingen Russell Monson van den Haag en Richard van den Berg van Leiden begeleidde hen, de eerstgenoemde op de piano en laatstgenoemde op de viool en beiden bewezen goede bespelers der instrumenten te zijn.

Ouderling Abraham Dalebout, conferentie-president van Rotterdam, liet ten duidelijkste gevoelen aan de vergaderden dat de christelijke wereld zich altijd beroept op de oude profeten en hunne graven opbouwt, maar de mannen welke God zendt ter hunner leiding, verwerpt. Jezus Christus, de Zoon van God moest uitroepen: Ik ben tot u gekomen, en gij hebt mij niet aangenomen. Is het te verwonderen dat het Evangelie, het zelfde Evangelie, vandaag niet aangenomen wordt? Is het te verwonderen dat zij roepen als van ouds, weg met hen? De wereld verdeelt zich in verschillende secten en zondert zich af in vele groepen, om den weg tot zaligheid te vinden. Maar God heeft het raadsel opgelost en Zijn kerk hersteld. Spreker getuigde van de waarachtigheid en goddelijkheid van het boek van Mormon.

De leider, ouderling Adrianus Barendregt, conferentie-president van Amsterdam, verhaalde een gedeelte van zijn levensgeschiedenis en getuigde van de voorzienigheid Gods. Spreker haalde het voorbeeld van Christus aan, dat Hij gedoopt werd om alle gerechtigheid te vervullen; en maakte duidelijk dat als Jezus ons in alles een voorbeeld is geweest, wij Hem ook moeten navolgen in het bad der wedergeboorte, gedoopt moeten worden door mannen Gods, die gerechtigd zijn deze verordening in Zijn naam te bedienen. „Maar de wereld,” zeide spreker, „heeft liever de duisternis dan het licht; en bewandelt liever het breede dan het smalle pad.”

Ouderling John P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgische zending, was de laatste spreker dezer conferentie, en zeide niet verwonderd te zijn dat zoovelen het erg moeielijk vinden om aan te nemen dat God wederom gesproken heeft in deze der laatste dagen en Zijn plan van zaligheid hersteld heeft. „Dit plan is een Evangelie waardoor een ieder, door gehoorzaamheid aan hetzelfde, terug in de tegenwoordigheid van God gebracht kan worden. Dit is een ander Evangelie dan gepredikt wordt in de hedendaagsche godshuizen. Dit is het eeuwig Evangelie, Gods plan om Zijn kinderen te bewaren. Het is een wonderbare boodschap en het is niet alleen voor ons, maar voor al de kinderen van onzen hemelschen Vader die naar deze wereld gekomen zijn. Voor diegenen die hier zijn en voor diegenen die nog zullen komen. Het is niet alleen voor de levenden, maar ook voor de dooden.

Toen Jezus Zijne Apostelen uitzond zeide hij: „Gaat henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” Zeide Christus dit alleen voor u en voor mij, wij die onder het gehoor van de dienstknechten Gods zijn? Als dit zoo ware, dan zou God onrechtvaardig zijnu, onrechtvaardig voor duizenden vaders en moeders, broeders en zusters, want velen zijn gestorven zonder Zijn plan van zaligheid gehoord te hebben. Zou God uw kind moeten vervloeken, hetwelke gestorven is zonder besprenkeld te zijn? Zulke leeringen zijn nooit door Christus geleerd, maar Zijn plan was dat deze boodschap aan allen gepredikt zoude worden, en allen een kans zouden hebben om haar aan te nemen of haar verwerpen.

Daarvoor wordt het Evangelie ook aan de dooden gepredikt. Ook zij krijgen een kans om het aan te nemen of het te verwerpen. Het moge vreemd schijnen als door de ouderlingen dezer kerk, de doop voor de dooden gepredikt wordt, maar als Christus verkondigde dat wij zonder die niet terug kunnen keeren in de tegenwoordigheid van den Vader, dan is die doop ook noodzakelijk voor een ieder die op deze aarde geleefd heeft en nog zal leven en tot de jaren van verantwoordelijkheid gekomen is of komen zal. Paulus predikte deze beginselen, nadrukkelijk verklarende dat er gedoopt werd voor de dooden in zijn dagen. Als een mensch gestorven zal zijn, zonder van het plan van zaligheid gehoord te

hebben, zal hij een kans krijgen aan de andere zijde van het graf het aan te nemen of te verwerpen. De Schriften leeren ons duidelijk dat Jezus toen Zijn lichaam in het graf lag, naar de geestenwereld ging en daar het plan van zaligheid predikte aan hen die ongehoorzaam waren geweest in de dagen van Noach.

God heeft Zijn plan bekend gemaakt voor het werk voor de dooden en Zijn volk gelast tempelen te bouwen, waarin deze heilige verordeningen gedaan kunnen worden.

Onderzoekt deze boodschap. Gods woord en wil zal aan uw geopenbaard worden als gij uzelve onderdanig aan Hem wilt maken en gij zult weten dat dit werk uit God is."

Ten slot werd lied 65 gezongen, waarna ouderling Pieter S. Mietus van Delft eindigde met dankzegging.

Hiermede eindigde de Amsterdamsche conferentie. Het is één van de beste conferentiën geweest welke ooit in Amsterdam gehouden zijn. Zendelingen en heiligen keerden huiswaarts van dit geestelijke feest, met hunne getuigenissen versterkt dat Mormonisme is en zal blijven: De kracht Gods tot zaligheid voor elke ziel die het oprecht aanneemt, en de paden van hetzelfde eerlijk bewandelt.

Gebed des Middags.

Het vurig stralen van de zon
 Op 't hoogste zien wij rijzen —
 O, dat de zonne spreken kon,
 Zijn Schepper zou hij prijzen!

Gij, Zonne der Gerechtigheid,
 Komt onze ziele vanden 1),
 Die in een koude flauwte leit
 En doet ze vurig branden.

Den akker van 't vervrozen land
 Wilt koesteren en sterken,
 Opdat het weder vruchtbaar werd'
 In deugdelijke werken;

Totdat wij worden ingeleid
 Uit duisternis en pijnen,
 Daar Gij en wij in eeuwigheid
 als zonnen zullen schijnen.

---

1) Bezoeken.

Tempelwerk.

De volgende drie vragen werden door een lezer een onzer kerklijdschriften gesteld en door den Ouderling Joseph Fielding Smith, van den Raad der Twaalf, als volgt beantwoord.

Ten eerste: Zullen bij hen, die bij de tweede komst van Christus „opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht” ook zulken zijn, die niet gedoopt, dus ook geen leden Zijner Kerk zijn?

Ten tweede: Zullen opgestane ongedoopte wezens persoonlijk gedoopt worden of moeten ook voor hen sterfelijke wezens plaatsvervangend gedoopt worden, zooals het bij het doopen van dooden heden het geval is?

Ten derde: Zullen de opgestane Heiligen in het Duizendjarig Rijk tempelwerk voor de dooden verrichten en voor diegenen werkzaam zijn die nog niet opgestaan zijn en tot de onderaardsche heerlijkheid behooren?

Antwoord op de eerste vraag: In een in December 1830 gegeven Openbaring zeide de Heere: „En daar is niet een die goed doet, uitgenomen diegenen welke bereid zijn de volheid van Mijn Evangelie, dat Ik tot dit geslacht voortgezonden heb, te ontvangen.” (L. en Verb. 35 : 12). Verder heet het in Afd. 84: „En de geheele wereld ligt in zonde, en zucht in de duisternis en onder de slavernij der zonde; en hierdoor kunt gij weten, dat zij in de slavernij der zonde zijn, omdat zij niet tot Mij komen. Want wie ook niet tot Mij komt, is in de slavernij der zonde; en wie ook Mijne stem niet ontvangt, is niet met Mijne stem bekend, en is niet van Mij; en hierdoor kunt gij de rechtvaardigen van de goddeloozen onderscheiden, en dat de geheele wereld zelfs nu in de zonde en duisternis zucht.” (L. en Verb. 84 : 49-53).

Zulke plaatsen doen erkennen, dat alleen diegenen, die het Evangelie aangenomen hebben, het voorrecht zullen verkrijgen met den Heiland omgang te hebben. Het is waar, dat ook anderen de belofte gegeven werd, dat zij in de eerste opstanding zullen voortkomen (zie Afd 45 : 54), maar de Schrift zegt niet, dat zij „opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet.” Veel meer wordt ons in Afd. 88 verzen 96-99 te kennen gegeven, dat „de Heiligen die op de aarde zijn, die levend zijn, zullen veranderd worden, en opgenomen worden Hem te ontmoeten,” dus niet diegenen, die niet door den doop tot Hem gekomen zijn enz. en daarom nog onder de „slavernij der zonde” staan.

Antwoord op de tweede vraag: De doop is een verordening die tot het sterfelijke leven behoort en diegenen, die dit leven achter zich hebben — hetzij zij nu in de geestenwereld of al opgestaan zijn — behooren niet meer de sterfelijkheid toe en kunnen daarom niet persoonlijk gedoopt worden. Als dit gedaan kon worden, zou het toch voor ons niet noodzakelijk zijn de dooden nu door plaatsvervangend

te doopen, want zij zouden zich na de opstanding dan zelf kunnen laten doopen.

Antwoord op de derde vraag: Opgestane Heiligen kunnen aan het tempelwerk medehelpen, doordat zij noodige aangiften en mededeelingen doen, maar zij zullen niet plaatsvervangend werkzaam zijn in de tempelen en wel om de redenen, die in het antwoord op vraag 2 genoemd werden. Pres. Brigham Young zeide eens, deze Heiligen zouden aan de sterfelijke wezens de noodige inlichtingen en data openbaren, zoodat elke ziel, die tot de verordeningen des tempels gerechtigd is, dit voorrecht door plaatsvervangend deelachtig worden kan en zal. Het werk in de tempelen behoort ter zaligheid en verhooging in de hemelsche heerlijkheid. Diegenen, die tot het onderaardsche rijk behooren, zullen deze zegeningen niet ontvangen.

T. K.

Ontslagen.

Ouderling Jan Koning is den 7den Februari eervol van zijn zending ontslagen. Hij was werkzaam in Dordrecht, Schiedam en Groningen. In Schiedam was ouderling Koning gemeente-president.

Ouderling Adriaan N. Sligting is eveneens eervol van zijn zending ontslagen. Hij werkte te Arnhem, Groningen, Rotterdam, Den Haag, Delft en Amsterdam.

Aangekomen.

Uit Zion is aangekomen: Ouderlingen Gerrit J. Kruitbosch en Bowa de Vries. Eerstgenoemde is den Haag als arbeidsveld aangewezen en laatstgenoemde is geplaatst in Groningen.

Verplaatsingen.

Ouderlingen Barten J. Needham van Utrecht naar Schiedam,
John Veth van Delft naar Utrecht,
Hendrik Bell van Amsterdam naar Rotterdam,
Joseph L. van Leeuwen van Vlaardingen naar Leiden,
Hyrum Dallinga van Leiden naar Rotterdam,
Koop Schaart van Groningen naar Rotterdam,
John Vreeken van den Haag naar Amsterdam,
Leendert van Beekum van Dordrecht naar Delft,
Heber G. Taylor van Schiedam naar den Haag,
Lyman S. Williams van Rotterdam naar Dordrecht,
Heiko Boekweg van Haarlem naar Dordrecht,
Arie Kruijs van Dordrecht naar Haarlem,
Stephanes N. Wetter van Vlaardingen naar Rotterdam.

Conferentie-Aankondiging.

De Groningsche conferentie zal 7, 8 en 9 April gehouden worden. Vrijdag 7 April 's avonds 8 uur in de zaal Schuitendiep 28.

Zaterdag 8 April 's middags 3 uur zendelingen-vergadering en 's avonds 8 uur ambtenaren en ambtenaressen vergadering.

Zondag 9 April 's morgens 10 uur en 's avonds 7 uur in Concert-huis Poelestraat 30. Komt allen!!!

Maandag 10 April Speciale vergaderingen in Leeuwarden en Harlingen.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Dinsdag 14 Maart werd er een buitengewone vergadering gehouden in Zaandam en Woensdag 15 Maart in Haarlem. Een goede aandacht werd geschonken door de toehoorders aan de verschillende sprekers. In de eerstgenoemde vergadering traden als sprekers op: ouderlingen A. Barendregt, G. J. Kruitbosch en Zendings-president John P. Lillywhite, en in de vergadering te Haarlem: ouderlingen A. Kruijs, H. Boekweg, G. J. Kruitbosch, A. Barendregt en de president der zending Joh. P. Lillywhite.

Overleden.

Janna Everdina Derksen. — Te Arnhem overleed 19 Januari 1922 zuster Janna Everdina Derksen, dochter van Pieter Jan van Galen en Everdina van Laar. Zuster Derksen werd 16 Januari 1850 te Rosendaal geboren en werd 4 Juni 1898 door ouderling Brigham C. Holbrook gedoopt. Bevestigd 5 Juni 1898 door ouderling Wm. W. Francis.

Johannes Schilperoort. — Te Amsterdam overleed 28 Januari 1922 broeder Johannes Schilperoort, zoon van Arie Schilperoort en Franeyna Zijke Hartveld, geboren 27 Juni 1839 te Fijnaard, Noord-Brabant en werd 12 April 1911 door ouderling G. Meendrink gedoopt. Bevestigd 16 April 1911 door ouderling J. M. Grant.

Deze beide ouden van dagen, welke heengegaan zijn naar het rijk der geesten, waren Heiligen der Laatste Dagen in den waren zin des woords en zonder twijfel zullen zij de belooning ontvangen, die beloofd is aan de getrouwen, voor hunne toewijding aan het werk van God.

INHOUD.

De Heiligen aangeraden zich-zelven voor te bereiden voor tijd en eeuwigheid Blz. 97	Tempelwerk . . . . . Blz. 114
Het geheim van succes in het gebed . . . . . „ 100	Ontslagen . . . . . „ 115
Verslag van de Amsterdam-sche Conferentie . . . . . „ 106	Aangekomen . . . . . „ 115
Gebed des Middags . . . . . „ 113	Verplaatsingen . . . . . „ 115
	Conferentie-Aankondiging . . . 115
	Uit ons eigen Zendingsveld . . 116
	Overleden . . . . . „ 116

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.